

kunne blive af med disse Skatter ved at nedsætte Militærudgifterne.

Men i øvrigt ere de Betragtninger, jeg henvender til det høje Ting, først og fremmest gennemtrængte af de Udtalelser, som Finansministeren fremsatte i Fjor: Vær varsomme! Det forekommer mig, at det er nyttigt, at den nuværende Regering holdes knapt. Det er selvfølgelig et Oppositionsstandpunkt. Men det forekommer mig, at enhver Regering bør i den nærmeste Fremtid holdes knapt, og det er derfor en Bemærkning, som ogsaa henvendes til den nuværende Regerings Venner, thi det forekommer mig, at der bør holdes igen, og at det selvfølgelig er nyttigt, at der er en knap Kasse; ja, der maa hellere være noget for lidt i den end noget for meget. Der bør holdes igen blandt andet overfor de stadig voksende Militærudgifter ud over det, som er fastslaaet. Jeg skal her kun pege paa et eneste Forhold. Den højtærede Konseilspræsident har paa Spørgsmaalet om, hvad Gennemførelsen af Værnepligtsloven vilde koste, svaret — de Herrer ville erindre, at der er Tale om de Overgangsaar, hvor flere Aarklasser skulle indkaldes —: Der findes ikke i Loven „et Paabud til Ministeren; han har faaet en Frihed, men i hvilken Udstrækning han benytter den, vil afhænge af de økonomiske Forhold. Og hvorledes dette Forhold vil udvikle sig, vil først vise sig, naar Loven om Udskrivning er vedtagen. Naar den kommer under Behandling, skal der blive meddelt alle fornødne Oplysninger i saa Henseende.“ Det, han siger her som Svar paa, hvor store Militærudgifter vi ville faa ved Værnepligtslovens Gennemførelse, er altsaa: Ministeren er stillet frit; det vil afhænge af de økonomiske Forhold. Og „de økonomiske Forhold“ betyde i denne Forbindelse: hvor meget der er i Statskassen. Derfor tror jeg, man skal være varsom, og i alt Fald alle de, der ikke ønske, at der stadig skal fortsættes med Militærudgifterne, skulle være varsomme med at fylde for meget i Beholderen.

Dernæst bør der være knapt i Statskassen som en Tilskyndelse til yderligere positive Beparelser. Jeg tænker her selvfølgelig først paa Bestemmelser paa de militære Omraader; ikke blot paa Sparekommissionens beskedne Forslag, som jeg efter de Udtalelser, der ere fremsatte af den højtærede Ordfører for Regeringspartiet ved Finanslovforhandlingen, forventer gennemførte, men ud over dette

Forudsætningen for overhovedet at kunne forhandle med denne Regering om Skatteforhøjelser er, at man viser en alvorlig Villie til at spare ikke blot paa de civile Omraader. Det Signal, som en af Regeringens varmeste Fortalere, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), har udsendt, at vi ville ikke spare paa dette Omraade, det Feltraab kan umuligt staa over denne Skatteforhandling, og jeg er overbevist om, at Regeringen ikke vil godkende denne sin nære Forbundsfaelles Udtalelse. Jeg er overbevist om, at Regeringen vil ikke driste sig til at træde frem og sige: Mottoet for denne Forhandling er: Vi ville overhovedet ikke spare paa dette Omraade. Naar derfor den ærede Spottefugl tror, at han her sammen med Dompappen synger Fremtidsmusik, tænker jeg, at han tager ganske fejl. Jeg skal henvise til, at de Røster, som lyde nu fra den ene til den anden Side af Landet indenfor selve Regeringspartiet — fra Vendsyssel, fra Midtsjælland, fra Sydfyn er der kommet Krav i den Retning —, gaa ud paa, at den nuværende Tilstand og de nuværende Skatteforhandlinger maa dog gøre det klart, at vi ikke kunne holde Militærvæsenet udenfor den almindelige Beparelsesfordring.

Vi skulle ikke fra vor Side i denne Forbindelse kræve det umulige af Regeringen. Hvad Regeringen har tilvejebragt, kan den jo ikke omstyrte. Der er Omraader, hvor der ikke er Tale om for den nuværende Regering at forlade Standpunkter. Der er enkelte Ting, om hvilke man maa være vis paa, at den i Dag siger det samme, som den sagde i Gaar, og det er, naar Talen er om Forsvarslovens Opretholdelse. Vi skulle ikke i denne Forbindelse invitere nogen til Omstyrtning af Militærlovene, men indenfor selve den vedtagne Hærordning maa der allerede nu kunne øves Sparsommelighed. Jeg tror, at der allerede med Hensyn til forskellige af de Foranstaltninger, Hærloven har indført, har vist sig Uvillie rundt omkring i Landet. Jeg henviser bl. a. til en Udtalelse af det ærede Medlem fra Vejle (Nørsgaard) angaaende en af disse Foranstaltninger. Der maa her kunne spares, og Regeringen maa vise alvorlig Villighed til at forhandle, om disse Beparelser, thi ellers er dens Tale om at tilvejebringe Balance paa et ligeligt Grundlag kun Blændværk, kun Vind, ellers er der ikke nogen som helst Mening i det.

Endvidere er det nyttigt, at Regerin-